

de romane polițiste s-a încumetat la un *maraton de toamnă*, propunând *Poveste imorală*. Carențele tin – fatalitate! – de profesionalismul schiop fiindcă, totuși, filmul are reguli care i-au asigurat succesul. Câștigul evident este aducerea pe micul ecran a unei distribuții valoroase: Draga Olteanu-Matei, Rodica Popescu-Bitănescu, Lamia Beligan, Florina Cercel, Irina Petrescu, Camelia Zorlescu, Carmen Stimeriu, Lia Bugnar, însoțite de Virgil Andriescu, Mircea Albulescu, Gheorghe Visu, Costel Constantin, George Ivașcu, Alexandru Bindea, Claudiu Istodor etc. Vedete sunt

Mihai Constantin și Cristian Iacob – un reușit tandem de polițiști non-conformiști, dotați în primul rând cu un haz teribil.

Cel puțin amuzantă poate fi situația creată în luna octombrie, când, după o destul de lungă tăcere, Studioul de Film TVR lansează cu pompă *Roberta* – serial polițist conceput special pentru televiziune de către Felix Anton Rizea. Regia este semnată de o speranță a cinematografului românesc în criză – Vali Hotea –, care însă nu pare a se fi acomodat pe de-a-ntregul cu marile exigențe ale micului ecran: ritmul alert al derulării

intrigii, calitatea imaginii etc. Cuplul de progatoniști Ilinca Goia – Șerban Ionescu, ziarista și operatorul TV, pare o reeditare reverențioasă a cuplului Gina Patrichi – Mircea Dane-luc dintr-un film de referință: *Proba de microfon*.

Venind în trena *Poveștii imorale*, care are avantajul unei chei comice, episodul-pilot al *Robertei* n-a depășit deocamdată cota banalității, reiterând uzate teme „comune”: prostituția, corupția. Dar „competiția” abia s-a declanșat...

Irina Coroiu

sdans

Pinocchio, prietenul Coppelliei

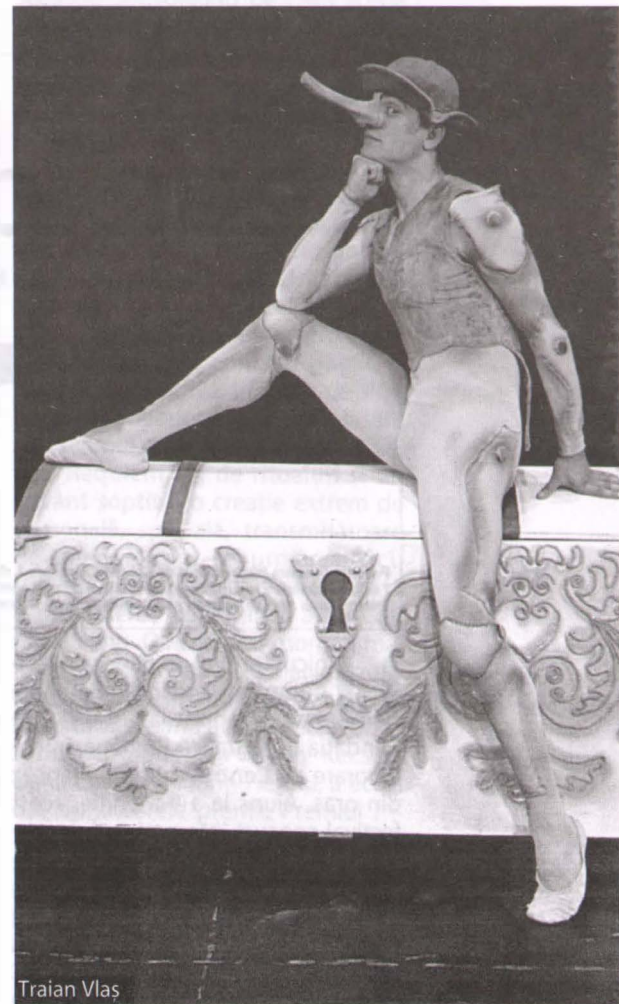
Elucru știut că spectatorii oricărui gen artistic trebuie „crescuți”. E ceea ce-și propun și baletele pentru copii, care, de cele mai multe ori, transpun în limbaj coregrafic povești binecunoscute din cărți și, mai recent, din filme de animație. *Cenușăreasa*, *Motanul încălțat*, *Spărgătorul de nuci*, *Crăiasa Zăpezii* sunt câteva titluri din repertoriul Teatrului de Balet „Oleg Danovski” din Constanța, al căror farmec nu a fost știrbit de inevitabila referire la varianta Disney.

Anul acesta, la inspirată inițiativă a impresarului care organizează tradiționalul turneu de toamnă al companiei în câteva țări din vestul Europei, a venit rândul lui *Pinocchio*, după Carlo Collodi. Libretul, semnat de Ana-Maria Munteanu, decupează povestea în două acte și mai multe tablouri, într-un mod eficient și nu lipsit de fantezie, reușind să nu omită episoade importante, dar dezvoltând sau adăugând unele, inexistente în original. Actul I devine astfel mai alert, iar momentele poetice, de meditație se regroupează în partea a doua.

Coloana sonoră, curățată într-un studiu performant de către Remus Munteanu, cuprinde lucrări de Bjelinski și Oulf pentru secvențele narrative, Chopin și Berlioz pentru cele în care accentul este preponderent coregrafic.

Fără să se amestece în „facerea pașilor”, regizorul Dominic Dembinski – un vechi iubitor al dansului – a contribuit sensibil la coerența spectacolului, echilibrând ponderea episoadelor, trasând jocurile de lumini și umbre, găsind rezolvări scenice inedite și degajând, în ultimă instanță, baletul de o cantitate excesivă de pantomimă.

Scenografa Eugenia Tărășescu-Jianu, secondată de Ana-Maria Ioneci, folosește câteva elemente de decor multifuncționale (cu aspect modest) și costume sugestive, de caracterizare tipologică, completate cu detalii de recuzită, în care desenul și culoarea suplinesc uneori bogăția materialului. Eroul premierei a fost, fără doar și poate, Călin Hanțiu. Vechi prim-solist al companiei, reconvertit de ceva vreme la creație, Călin Hanțiu se află totuși la prima producție a unui balet integral. Călin Hanțiu aduce cu *Pinocchio* un spectacol cuceritor, fără scăderi, plin de umor și poezie. Iar stilul pe care-l practică, un neo-clasic adaptat narațiunilor coregrafice, îi este atât de familiar încât creația devine o prelungire firească a carierei sale de interpret. De la maestrul Danovski a învățat cum să obțină maximum de efect vizual cu minimum de desfășurare de virtuozitate, cum să umple scena cu un ansamblu numeros, perfect lizibil în mișcare, cum să iasă din poveste atunci

Traian Vlas

când nu-l mai încap sau cum să încheie *con tutti* într-un crescendo muzical și dinamic.

Deși urmează rețeta baletelor romantice, din care nu lipsesc inserturile de dans pur, ca pretext pentru tablouri picturale de ansamblu sau evoluții solistice, aportul său este mai degrabă unul de exprimare coregrafică propriu-zisă, caracterizat prin inventivitate combinatorie, în special în registrul săriturilor mari, al turațiilor și al „prizelor”. *Dansul meduzelor*, dar mai ales *Pas de six* (cuplurile de căluți de mare – Felicia Șerbănescu și Costel Georgescu –, pisici de mare – Aliss și Cristian Tarcea – și pești exotici –

Monica și Horațiu Cherecheș), ambele pe muzică de Chopin, sunt de un lirism și o plasticitate infinită, adevărate numere de recital, valabile oricând, chiar și desprinse din context. Dansatorii se copilăresc cu plăcere, luându-și rolurile în serios. În prima distribuție, Traian Vlaș este un Pinocchio cu articulații mobile ca de marionetă, hazos, atent la detaliul coregrafic și la relația cu partenerii. Marian Horhotă (Geppetto) se simte la largul lui, tot mai specializat în *emploi*-ul de bătrânel simpatic, Costel Georgescu (Grillo) sare ca un greiere (la propriu), Jenna Johnson (Zâna) pare coborâtă din cărțile cu poze ale copilăriei, iar

Delia Hanțiu (Vulpea), Gelu Râpă (Motanul), Daniel Precup (Rechinul, Mangiafuoco) și Francisc Strnad (Cherhanul) alcătuiesc o întreagă galerie de personaje pitorești.

Ansamblurile de fete (Dinții rechinului, Meduzele), băieți (Măgărușii) sau poporul poveștilor completează simplu și eficient filele unei moralități mereu noi, mereu actuale.

Spectacol de turneu, spectacol de repertoriu, succes asigurat la copii și părinți, partituri coregrafice memorabile – ce omagiu mai bun s-ar fi putut aduce memoriei maestrului?...

Vivia Săndulescu

Încercări, bizarerii, revelații

– Eurodans, Iași, 2000 –

Unic festival de dans contemporan care are loc în România este organizat la Iași de către Fundația Coregrafică Română, în colaborare cu Centrul Cultural Francez din oraș. Ajuns la a 9-a ediție, acest festival-concurs internațional de creație coregrafică prezintă cele mai interesante producții originale aparținând coregrafilor consacrați, dar și debutanților, fie ei români sau străini. Din 1992, când a fost inițiat acest ambițios proiect, sub conducerea

criticului de balet Dan Brezuleanu, specialiștii și publicul au putut vedea soliști ca Răzvan Mazilu, Florin Fieroiu, Mihai Mihalcea, ori companii prestigioase, precum Contemp și Orion Balet din București sau Preljocaj și Contre Jour din Franța. Începând de anul trecut, o dată cu dispariția întemeietorului acestui festival, manifestarea e continuată de Nina Brezuleanu (directoarea festivalului), ajutată de Cristina Iliescu (de la Centrul Cultural Francez).

Programul a cuprins anul acesta unsprezece creații semnate de coregrafi din șase țări (România, Franța, Elveția, Danemarca, Marea Britanie, Bulgaria). Gigi Căciuleanu, Pascale Houbin, Jean-Marc Heim, Maia Milkova, Marie Rotie, Cosmin Manolescu, Mateia Stănculescu, Eduard Gabia, Silvia Mihai – iată câteva dintre numele prezente în festival, desfășurat între 12 și 16 octombrie la Teatrul „Luceafărul” din Iași.

Festivalul a debutat cu o bizară producție de teatru-dans, de nivel școlăresc, datorată unor absolvenți ai Academiei de Arte ieșene. *Hors concours*, Gabriel Pintilei și Lorena Ciubotaru au prezentat *Cajahcocekesaria*, experiment coregrafic abordând o temă gravă (condiția artistului), dar prin modalități scenice ilustrative, enunțative. După această neinspirată deschidere, o veritabilă surpriză a oferit recitalul unei coregrafe franceze. La 46 de ani, cu o vastă experiență (extra)artistică (a urmat stagii profesionale în multe spații culturale, a călătorit mult, a studiat yoga, medicina ayurvedică, limbaul semnelor, a creat spectacole pe diverse scene prestigioase), Pascale Houbin se află în deplinătatea maturității creatoare. Intitulat, simplu, *Récital*, spectacolul său, produs de Centrul Cultural